

*Vi lytter til "Lyse Nætter" sunget af Alberte
mens vi alle følger Jespers kiste ud.*

LYSE NÆTTER

1. Nu kommer fuglene igen,
og lyset vælter pluds'lig ind,
det kommer gennem alle sprækker,
lyse nætter er tilbag'.
Alt, hvad der rørte sig, blev glemt,
da du var rejst, var det så nemt.
Men hjertet ved godt, hvad det ønsker sig,
at pynte sig for dig.

*Du er tilbag', du er hos mig.
Du er tilbag' med varme dag',
du er hos mig.*

2. Nu kommer lydene igen,
og verden vælter pluds'lig ind
med parasoller og sandaler,
bølger maler alt i sand.
Jeg havde huset fuld af vind
og nye frugter fløjet ind.
Men hjertet ved godt, hvad det ønsker sig,
at pynte sig for dig.

*Du er tilbag', du er hos mig.
Du er tilbag' med varme dag',
du er hos mig.*

Jesper Andersen- Rosendal

*Udsyngning fra hjemmet
28. maj, 2023*

SE, NU STIGER SOLEN AF HAVETS SKØD

1. Se, nu stiger solen af havets skød,
luft og bølge blusser i brand, i glød;
hvilken salig jubel, skønt alt er tyst,
medens lyset lander på verdens kyst!

2. Jeg vil ånde luften i fulde drag,
synge Gud en sang for den lyse dag,
takke ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.

3. Takke ham, som gav mig, når sol står op,
selv at føle morgen i sjæl og krop,
at al mørkhed svinder og sjælevé,
blot jeg trygt vil sige: din vilje ske!

4. O, at jeg tør favne dig, skære dag,
kalde dig med navne, min sjæls behag,
alle gode navne, som bedst jeg ved:
Moder, søster, elskte: min kærlighed!

5. Lysvæld bag ved lysvæld i himlen ind,
did, hvorfra den kommer nu, morgnens vind,
ret som om det ånded af lyset ud -
o du milde Fader, min skaber, Gud!

6. Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav,
lad mig ikkun stævne imod min grav:
Livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

7. Se, da stiger solen af hav på ny,
alle dødens skygger for evig fly;
o for sejersjubel, for salig lyst:
Lyset stander stille på livets kyst!

Jakob Knudsen 1891.

I SKOVENS DYBE STILLE RO

1. I skovens dybe, stille ro,
hvor sangerhære bo,
hvor sjælen lytted mangen gang
til fuglens glade sang,
der er idyllisk stille fred
i skovens ensomhed,
og hjertets længsler tie her,
hvor fred og hvile er.

2. Hør landsbyklokken lyder ned,
bebuder aftenfred,
småfuglen, før den går til blund,
end kvidrer lidt en stund.
I mosen kvækker højt en frø,
stærkt damper mark og sø,
nu klokken tier, - aftnens fred
sig stille sænker ned.

